

Kapitola 14. Osvícení: přítomnost Já

Předcházející část: Kapitola 13. Překročení identifikace s egem / já

KAPITOLA 14

Osvícení: Přítomnost Já

Úvod

Postoje vyústí do problematických dualit, které ego zažívá jako domněnky. To vede k projekcím ega, které jim chybně věří, že jsou realitou. Společně představují iluze, které Descartes nazval „res interna“ (cogitans), což znamená, že jsou to produkty emocí a myšlenkové činnosti. Účelem duchovní práce je eliminace této primární bariéry a objevení res externa / extensa (esence) jako skutečnosti odhalené jako Stvoření, tj. svět, jaký je (podstata), a ne tak, jak je vnímán nebo jak se jeví. Přejít od iluze (res cogitans) do reality nevyžaduje změnu obsahu, ale kontextu, a proto paradigmatu. Realizace Reality je důsledkem posunu k identifikaci a prožívání kontextu místo obsahu, a je to tedy zásadní posun v paradigmatu.

Vznik Realu je spontánní vyzařování, které je důsledkem odstranění omezení vnímání a jeho překážek. Překročení omezení je výsledkem záměru a podřízení osobní vůle a jejích iluzorních zisků a odměn Božské vůli.

Zatímco stav, který byl nazván osvícení, je oslavován, jeho přesná povaha byla popisována v analogii, a měla tendenci stát se „mytologizovanou“. Tak pojmy jako nejvyšší, ultimativní, nebo absolutní přitahují okouzující a fantazií zpracované obrazy. Stav osvícenství není superpozice, ani není závislý na přidání kvality.

Předmětem je stav. Podobně podmínka nebo stav není „nárok“, protože neexistuje žádný osobní nárokovatel. Co je vyjádřeno slovně, je prostě popis skutečností, které oznamují stav, což je jen opětovné potvrzení skutečnosti jeho zdroje. Tudiž podmínka také není výkon ani nenaznačuje úspěch. Nic není získané glamorizací stavu, což je daleko od možné nadsázky. Navzdory zářivé povaze stavu, popis slouží ke komunikaci, a je v podstatě revalidací Reality božství.

Předchozí stavy

Přejít od prožívače ega / já k Přítomnosti Já je velmi důležitý. Díky své předchozí zkušenosti mysl očekává, že takový stav bude jejím rozšířením nebo bude mít nějakou „jinakost“ a proto bude nový a neznámý. Očekávání není správné. Jakmile jsou úrovně vědomí překročeny, kvalita prožívání se mění způsobem, který již byl popsán (v Překonání úrovně vědomí). Svět i subjektivní já se postupně stávají více benigní, soucitný a milující. Ve vysokých úrovních 500+ začíná tok energie kundalini transformovat pozorování a subjektivní prožívání na úroveň vnitřní radosti a svět je stále krásnější a neuvěřitelný. Vyzařuje dokonalost všech věcí. To vede nejen k radosti, ale také nakonec k nepopsatelné extázi, která

vylučuje činnost ve světě.

Když se dokonce i tento podivuhodný stav odevzdá Bohu, je nahrazen všudypřítomným tichem a mírem, který jde ve své zázračnosti dokonce za hranici extáze.

V rámci vnitřní krásy, posvátnost všeho Stvoření vychází zevnitř i mimo formu. Beztvará podstata Božství vyzařuje prostřednictvím forem. Postupně je lineární nahrazeno nelineární jednotou (Oneness). Allness (vše) Božství je silně potvrzené nesmírnou mocí Lásky, která je vlastností Stvoření a Božství. Přítomnost (Presence) Lásky je všudypřítomná a je prožívána jako vlastnost Já. To taví linearitu do Jednoty (Oneness), která je současně mimořádně jemná a paradoxně nekonečně silná.

Jak již bylo popsáno, pokud oddaný člověk následoval cestu negace (odmítání negace), může se objevit další velká iluze prázdnoty (Void) jako Nejvyšší realita (Ultimate Reality). Cesta představuje nekonečnou Jednotnost (Oneness) a nelineární dokonalost a její vše zahrnující nekonečnost, a je mimo čas a prostor. (Tato iluze se vyskytuje na úrovni vědomí 850, jak bylo už dříve uvedeno.) Prázdnota musí být rozpoznána a odmítnuta, neboť neobsahuje Lásku. Od tohoto okamžiku člověk nepokračuje negací, nýbrž potvrzením (afirmací), které je posílené hlubokou modlitbou a prosbou Boha o vedení. (Božská láska nemá být zaměňována s emocionalitou / připoutaností, jak je běžně vnímaná lidská láska.)

Když se kvality a kontext každé fáze odevzdají Bohu, vzniká poslední konfrontace, která také musí být odevzdána, a která je velmi náročná. Oddaný musí být přiměřeně připravený, protože selhání při tom, co by mohlo být nazýváno „závěrečné dveře“ může mít za následek velmi vážnou sklíčenost, která může trvat déle než jen jeden život. To je závažné a student musí dopředu vědět, že u posledního vchodu bude konfrontován s ochotou vzdát se života samotného, □□nebo přinejmenším toho, o čem od počátku evoluce věří, že je vlastním jádrem samotného života.

Touto poslední bránou projde jen málokdo a důvodem je nedostatek přípravy, nedostatek jistoty, a poslední hluboké pochybnosti. Proto je následující část určena hluboce oddaným, velmi vážným studentům.

Poslední dveře

Jak se tento stav přibližuje, celý kontext je původní, čistý, beztvarý a nelineární. Neexistují žádní „ostatní“ ani se není kam obrátit. Už neexistují jakékoliv osobní vlastnosti nebo pozice, ani myšlení, protože mysl je tichá a nekonceptní. Neexistují žádné obrazy nebo vzpomínky. Jen vědomí zůstává jako samotné uvědomění, bez předmětu nebo obsahu. Pouze je, bez subjektu či objektu. Je to samotné vědomí, které si uvědomuje, a neexistuje žádná zbývající „entita“, která je si vědoma.

V tomto okamžiku člověk zjišťuje, že vědomí je kvalita života samotného. To je vše, co zůstalo – jen „život“. Tento pocit čistého jádra života ztratil své předchozí kvalifikace, přídavná jména, slovesa nebo podstatná jména. Ty jsou již dávno odevzdány. Zbývá jenom čistá kvalita života jako jádro existence.

Pak se objevuje progresivní strach, který se stává téměř hrůzou, že i toto musí být odloženo před branou. Tak vzniká strach z absolutní smrti nebo zničení v nicotě a z neexistence navždy.

V tomto okamžiku je zřejmé, že to, co má být odevzdáno Bohu je život já a jeho motivace pokračovat v existenci jako prožívač (experierer) a zdánlivý zdroj a základ života (poslední iluze). Tohle je velmi silná iluze a tváří v tvář to vyžaduje odvahu, víru, přesvědčení a hloubku oddanosti: „Pro Tebe, Pane, vzdávám se života.“ Protože mysl je tichá, nelze ji konzultovat.

Na jejím místě vzniká vědění, které se objevuje jako výsledek vibrační frekvence uvnitř aury, která byla absorbována z vědomí Osvíceného učitele někde v čase. Vědomí je, že „veškerý strach je iluze“. To musí být absolutní jistotou. Ignorujte strach, protože je to opravdu to, co by mohlo být nazváno „závěrečný test“, a odevzdejte i samotný život. Ten, který skutečně umírá, je potvrzen, protože to je vnitřní zážitek. Tohle je jediná smrt, která může někdy nastat, a vzniká proto, že nikdy předtím nebyla odevzdána. Fyzická smrt není relativně nic. Je to náhlé opuštění těla a život pokračuje, a objevuje se v dalším ztělesnění. Takže tato konfrontace je první a jediná, které bude člověk někdy muset čelit, aby se vzdal. Když člověk pokračuje, zažije několik okamžiků strachu a pak se dveře otevrou k nekonečné nádheře a slávě, které jsou mimo veškerý popis.

Zjevení

Mysl zůstává tichá v obrovské úctě, jak se Stvoření nyní objevuje jako zjevení – iridescentní, zářící, jako by bylo očarované a vibrující výkvět nezaměnitelného Božství. Všechno je jako by v intenzivním Technicolor-elektrifikované a světelné. Všechno je vědomí a vědomí existence vědomí, a vědomí o vědomí všeho, co existuje. Vše je v podstatě uctíváné jako důsledek vědomého vědomí Přítomnosti Boha jako Stvoření ve všech jeho nejmenších detailech. Vše je svaté a posvátné, o čemž svědčí nádhera samostatné existence. Proto jsou všechny věci viděny jako posvátné a svaté; všechny věci „velké i malé“ jsou posvátné; tak, „Gloria in Excelsis Deo!“

”

I samotná struktura je prominentní a zdá se být přeměněná do živosti se zářivou kvalitou. Všechno je živé a vnitřní esence vyzařuje jako prezentace, která zahrnuje poznání jako vrozenou, uctívanou kvalitu. Všechno je stejné svou podstatou a rovnocenné, dokonalé a výkvět svítivosti. Sláva Boží je daleko mimo schopnost pochopení a místo toho existuje kontextuální identita Já, to je to, co je pochopeno, a přesto nic nelze skutečně pochopit. V tomto okamžiku se popis musí zastavit kvůli dualitě jazyka.

Překonání tohoto konečného vchodu vyžadovalo odevzdání zdánlivého jádra a zdroje života samotného. Nastane ohromující údiv při objevu, že vše, co existuje, je Stvoření jako výraz Božství, a pole vědomí prostupuje vším, co existuje. Tak je Božství podstatou všeho, co existuje, stejně jako vědomí této skutečnosti. Vše, co existuje, odráží Božství svého zdroje. Paradoxně, po odevzdání života člověk objevuje život.

Dokonce i přítomnost fyzického těla je na okraji zájmu. Je však později znovu

objeveno jako nějaké překvapení. Nadále funguje samo o sobě, spontánně a autonomně. Tady není žádné „já“ nebo primární nebo kauzální činitel, který by určoval nebo rozhodoval o svých činnostech. Operuje autonomně důsledkem svých interakcí s oblastí kontextu. Jeho pokračování není záležitostí zájmu, a zdá se, že samo o sobě „ví“, co má dělat.

Transformační kvalita Jednoty (Oneness) Stvoření je důsledkem zmizení „prožívače“ (experiencer). Není tam ona desítitisícina sekundy zpoždění, která automaticky upravuje všechny zážitky jako důsledek předchozích operací ega. Proto transformovaný vzhled všeho, i jeho interpretace, byly odstraněny a člověk je nyní identický s podstatou rozvíjení Stvoření, a ne s jeho upraveným překladem. Člověk již neprožívá život jako kazetový monitor“, ale existenciální jádro Života samotného. Analogie je jako rozdíl mezi posloucháním filharmonického orchestru osobně a jeho poslechem ze záznamu.

Přizpůsobení se

Přechod je mnohem větší, než je možné popsat nebo dokonce očekávat. Nicméně poskytnuté informace umožňují úspěšný přechod přes toto velmi významné finální období. Zpočátku to je paradigmatický šok, někdy nazývaný „šok z Boha“. Může nastat značná bázeň z tak velkého rozměru, takže mysl zůstane navždy umlčena. Už neexistuje žádná osobní vůle ani vnitřní domnělý příčinný činitel, a pocit „Já“ nyní zahrnuje všechnu existenci, mimo čas, rozměr nebo lineární popis. Už neexistuje žádný pocit „moje“, ani pocit mít vlastnosti, vlastnictví nebo ovládnutí. Vše existuje a realizuje se v Já. Činnost těla je autonomní a je důsledkem jeho vztahu k celkovému poli. Můžeme vidět, že tělo, stejně jako předtím, se vyhýbá provozu a přechází silnici, ale dělá to všechno samo o sobě. Ačkoli neexistuje myšlenková činnost, informace jsou stále k dispozici kvůli jedinečné kvalitě pole vědomí, které neosobně zaznamenává všechny události, ať už jsou zdánlivě triviální. Vědoci a vědění jsou shodné skutečnosti jako důsledek vědomí. Dualistické myšlení jako operační systém zmizí. Na jeho místě je úžasné zřejmé, že význam je esence a Realita esence je význam. Tak, jakkoli absurdně to může znít, židle je její význam.

Po hlavní transformaci následuje období přeorientování na všechny bývalé kvality života a smysly, dokonce i na místa pobytu samotného těla a na jeho vztah k jiným objektům. Lidé oslovují tělo jako „vy“ a myslí si, že „vy“ jste tělo. Já je tiché, neviditelné a nemá žádné skutečné jméno jako takové.

Období přeorientování a přizpůsobování může být poměrně zdlouhavé a může trvat roky.

Během toho času vzniká autonomní provozní kvalita, která by mohla být nazvána činitel osobnosti, a která je interaktivní se světem. Život pokračuje dál, protože existence je život. Potenciálnost se objevuje jako aktuálnost v důsledku evoluce. Z výše uvedeného je zřejmé, že neexistuje žádná „osobnost“, která by se stala osvícenou, naopak, osobnost zmizí a je nahrazena nelineární realitou. Tudiž je zřejmé, že stav není dovednost, dosažení, akvizice ani dokonce transformace. Je to vlastně náhrada.

Naplnění: Aktualizace potenciálu

Student se zeptá, jak je realistické nebo praktické realizovat Já nebo osvícení, které bylo označeno jako cíl, s ohledem na jeho vzácnost. V průběhu historie to bylo skutečně extrémně vzácné. Nicméně kvůli celkovému vývoji vědomí v minulém století se pravděpodobnost, že oddaný student dosáhne osvícení, zvýšila o více než tisíc procent. Každý pokrok ve vědomí je již osvícený stav v porovnání s tím, který předcházel. Posun z úrovně vědomí pod 200 do úrovně nad 200 je již primárním a velmi důležitým krokem. Dalším velkým přechodem je přejít od převahy emocionality ke schopnostem rozumu a intelektu, a pak překonat úroveň 499 a uskutečnit Realitu, která není lineární nebo popisná, ale místo toho je subjektivní. Vznik Lásky na úrovni 500 oznamuje dominanci nového paradigmatu. Úroveň vědomí 540 signalizuje vznik bezpodmínečné Lásky, která postupuje dál k radosti a extázi. Osvícení klasicky kalibruje na úrovni 600 a pak až do úrovně 1000, kdy zmizí linearita jako předpokládaná realita.

Identifikace s omezením přestane a proces překračuje limity kontextualizace, které souvisejí s vlastnostmi úrovně vědomí, a kterými se neprojevené stává manifestovaným. Tak mají nejvíce pokročilé úrovně vědomí co do činění s expanzí a dominancí nelineárního kontextu a paradigmat, které se nedají přesně lineárně popsat nebo definovat.

Otázka: *Poslední bloky k osvícení vypadají hrozivě, nebo alespoň obtížně.*

Odpověď: Jsou takové pro ego, ale nikoli pro vnitřní Pravdu a vědění Já. Je pravda, že konečné jádro ega je neschopné se zříci své zdánlivé svrchovanosti jako iluzorního zdroje života a existence. Síla je poskytnutá mocí Já, které je zajedno s Pravdou Božství. Tato vědomost je vyzařována jako důsledek identity s absolutnem. Božství je zdrojem všeho, včetně vlastní existence. Strach vyvstává z ega / já, které je rozpuštěno do Já. Takže samotný zdroj strachu je vyloučen a překonán.

Strach, který se nachází na konci cesty, je rozdílný od každého strachu, kterému člověk čelil dříve. Jeho kvalita je spíše existenční a nelineární, nežli omezená nebo oddělená. Zkušenostně byl tento strach skutečně velmi silný, ale ne opravdu silnější v intenzitě než předchozí obavy, které byly překonány. To, co dává tomuto strachu jedinečnou kvalitu podobnou hrůze, je to, že jeho zdroj je považován za zdroj existence a samotného života.

Přežití pro ego rovná se život s kontrolou a ovládním. Při konečném odevzdání kontroly vzniká základní prvotní strach. Život je důsledkem Božství svého Zdroje, který je poslední konfrontací se samotným jádrem ega.

Otázka: *Bez poučení by byla duchovní cesta obtížnější, ne-li nemožná. Osvícení bylo velmi vzácné.*

Odpověď: Úroveň vědomí lidstva progresivně stoupala, což kolektivně podporuje spirituální vývoj a dostupnost pokročilejších informací o kvalitách a povaze vědomí samotného. Historická literatura o velmi pokročilých stavech často popisovala tyto stavy, ale neposkytla detaily o postupných krocích k jejich

dosažení.

Otázka: *Zdá se, že duchovní proces musí trvat dlouho.*

Odpověď: V tomto životě mi trval proces třicet osm let. Samotný nástup byl překvapivý a dramatický ve věku tří let a bylo to popsáno jinde. Byla to konfrontace prázdnoty / neexistence versus Allness (vše) jako Nejvyšší realita. Cesta zpátky do Realizace božství jako nekonečné Lásky byla znovuobjevena a překročena. Silný příliv energie kundalini, která je vynikající, mi dal potvrzení, že cesta byla poskytnuta Bohem. To jsem zažil v tomto životě během raného dospívání.

Otázka: *Byla to zkušenost se zážitkem blízké smrti?*

Odpověď: Ne, tak to nebylo. Hledal jsem únik před ledovým větrem ve vzdálené krajině, ale fyzická kondice byla silná a zdravá. To, co jsem hledal, byl pouze komfort úkrytu. Pak se spontánně objevil subjektivní stav, který byl transcendentní, trvalý, primordiální a vše zahrnující.

Vyzařování Já jako nekonečná Láska rozpustilo veškerý strach z osobního já nebo omezení. Doba trvání byla mimo čas a dokonce „přestala existovat před všemi vesmíry a po všech vesmírech“. Já nahradilo všechna omezení osobního já, včetně umístění, trvání, nebo identifikace. Následně zmizel veškerý strach ze smrti.

Otázka: *Je to zvláštní paradox, že jste se o několik let později stal na nějaký čas agnostikem.*

Odpověď: To opět bylo důsledkem neočekávaného zjevení. To znamenalo konec víry v Boha jako systému víry. Bylo to náhlé ztělesnění celkového utrpení veškerého lidstva v celé lidské existenci. Byla to otřesná konfrontace. Až do té doby vítězila religiozita, ale v šoku a zděšení při odhalení, že Bůh mohl dovolit nebo být příčinou tohoto všeho utrpení, byla víra neudržitelná. To, čeho jsem byl svědkem, bylo utrpení, které je důsledkem bezbožnosti ega, od níž lidstvo potřebuje Spasitele.

Navzdory zhroucení náboženské víry v Boha mi přetrvávala snaha dostat se k jádru a zdroji samotné Pravdy. To vedlo k čtyřletému hlubokému zkoumání klasické klinické psychoanalýzy, po němž následovaly další tři roky hloubkové analýzy zaměřené na odkrývání kořenů samotného ega. Vnitřní hledání pak pokračovalo v dosažení velkých hlubin ega a nižších úrovní pekla, které také byly prožívány mimo rámec omezení času. Bylo to z propasti věčné duchovní temnoty, že volání k Bohu bylo zodpovězeno, protože extrémní utrpení a zoufalství mohlo způsobit zlom v houževnatém lpění ega. Následně došlo k období zapomnění, a pak zářící Božství a Boží sláva se odhalila v ohromující kráse a dokonalosti. Stvoření zářilo jako Boží projev jako Stvoření.

Otázka: *Bylo to jako ukončení nebo koncový bod rozvinutí potenciálu samotného vědomí?*

Odpověď: Došlo k předchozím pokrokům, objevily se i výzvy. Byl to velmi pokročilý

stav vědomí, který byl doprovázen věděním mimo hranice osobní karmy. Objevil se nelineární stav, který je nejlépe popsán jako stav v důsledku velmi rozšířeného kontextu reality. V tichu, spontánně, bylo slyšet a rozpoznat tichou zprávu, která řekla: „Teď jsi mimo karmickou odpovědnost nebo povinnost se zodpovídat, dokonce i mimo omezení osobní lásky, máš veškerou moc nad ostatními – vlastníš ji, užívej ji, protože neexistují žádné důsledky.“

Jen málo lidí prošlo touto bránou, a bylo vidět, kdo řekl ano tomuto pokušení a kdo odmítl moc pro vlastní prospěch a zisk. Viděl jsem, že Ježíš to odmítl a prošel, stejně jako velcí avataři a osvícení mudrci. Nazývá se to „luciferské pokušení“, ale neexistuje žádná entita jako zdroj tohoto pokušení. Bylo prezentováno jako tiché pokušení: „Máš veškerou moc nad ostatními, je tvoje.“

Pokušení bylo Vyšším věděním odmítnuto kvůli uvědomění, že pokušení bylo falešným slibem, protože konečná skutečnost (Ultimate Reality) je zdrojem veškeré moci. Já je v podstatě Moc a nemá potřebu ji nárokovat jako akvizici. Moc pro vlastní zisk neměla žádnou přitažlivost. Upřímně řečeno, byla by to přítěž. Po jejím odmítnutí se poslední dveře se otevřely a se smrtí ega se Boží sláva rozzářila a všechno ztichlo.

Otázka: *Takže pokušení přetrvávají a znovu se objevují na konci duchovní cesty?*

Odpověď: To byla sekvence. Lze připomenout, že Ježíš Kristus a Buddha popsali podobné konfrontační pokušení.

Otázka: *A co fyzické systémy?*

Odpověď: Zdá se, že každý velký pokrok vyvolá přechodnou vnitřní agónii lokalizovanou na auru nebo éterické tělo. Je snesitelnější, když si připomeneme, že ji popsal Buddha a Ježíš Kristus. Ježíš potil krev v zahradě getsemanské, Buddha byl napaden démony a cítil, jako by jeho kosti byly rozbité.

K tomu dochází na úrovni vědomí 800 a výše a opakuje se to při průchodu vysokých bran. Důvodem je, že od úrovně vědomí 800 a na vyšších úrovních negativní oblasti z kolektivního vědomí lidstva člověka napadnou a jsou překonány. Člověk si uvědomuje, že tyto pozice, které ho napadly, nepocházejí z osobní karmy, tedy nejsou individuální, ale individuálně odrážejí karmické dědictví samotného lidstva.

Otázka: *Tyto informace jsou opravdu velmi vzácné. Má „obyčejný“ hledající zapotřebí to vědět?*

Odpověď: Ano, opravdu, dnešní začátečník nebo středně pokročilý může být zítra osvícený mudrc. To, že někteří překročili tyto bariéry, usnadňuje dalším lidem jejich prolomení. Toto bylo nazýváno „efekt Rogera Bannistera“. Každé překročení zanechává vibrační stopu dostupnou pro dalšího běžce, aby „věděl“, že to lze udělat. Prolomení hlavní bariéry vyžaduje vnitřní vědomost, že to je možné, protože je založené na moci a neporazitelné síle Pravdy.

Ti, kteří hledají osvícení, si zaslouží užitečnou ověřenou pravdu,

znalosti a povzbuzení. Duchovní úsilí může vyústit do velkých neočekávaných skoků bez předchozího varování. Je moudré mít takové informace předem.

Následující část: [Kapitola 15. Progresivní stavy vědomí](#)